

ਸੱਲ
12
ਹਜ਼ਾਰ
(ਭਾਗ ਤੀਜਾ)

ਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਭੈਲੀ

www.PunjabiLibrary.com

ਮੁੱਲ 12 ਹਜ਼ਾਰ (ਭਾਗ ਤੀਜਾ)

ਸਿਲਸਿਲਾ ਜਾਰੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਵਾਸ਼ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੱਦ ਉਹ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ, ਜੱਦ ਮੈਂ ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆ ਜਾਂਦੀ। ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਫਤੇ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਮੁਲਾਕਾਤ ਤਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਕਿਤੇ ਉਸਦਾ ਘਰਵਾਲਾ ਉਸ ਨਾਲ ਬੱਦਲਸੂਕੀ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤਨ ਦੀ ਹਵਸ ਨਾਲ ਠੰਡਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜਤਨ ਕਰਦੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਮਨ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਮਿਲਣ ਲਈ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਚਾਹੀਦਾ ਵੀ ਕੀ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਹਾਂ ਮੈਂ ਇੱਕ। ਇੱਕ ਖੂਬਸੂਰਤ ਔਰਤ ਨਾਲ ਜੱਦ ਦਿਲ ਚਾਹੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਹ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦੇ। ਜਿੰਦਗੀ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਂਝ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੱਲਦਾ ਜਿੰਨਾ ਸਾਵਣ ਨਾਲ ਸੀ। ਖੈਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਦੱਸਣਾ ਭਾਵ ਸਾਵਣ ਦੇ ਜਿਸਮ ਨੂੰ ਜੱਗ ਜਾਹਿਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਾਫੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਇਵੇਂ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ।

ਮੈਂ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਇੱਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਲਿਖਿਆ ਨੌਜਵਾਨ ਸੀ। ਪਰ ਘਰੇ ਵਿਹਲੇ ਰਹਿਣਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਪੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਕੰਮ ਕਾਰ ਲਈ। ਪਰ ਮਾਂ ਫਿਕਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਬਾਪੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਪ੍ਰੀਤ ਐੱਮ.ਏ ਕਰ ਲੈ। ਏਦਾ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਠੀਕ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਸ਼ਹਿਰ ਗਿਆ ਤੇ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਐੱਮ.ਏ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਕੀਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਾਖਲੇ ਬਾਰੇ ਸਾਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਐੱਮ.ਏ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਤਾਂ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਲੇਖਕ ਬਣ ਸਕਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਾਇ ਠੀਕ ਲੱਗੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ। ਕਲਾਸਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਮਹੀਨਾ ਬੱਚਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਾਲਜ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਲਈ। ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ। ਕਾਲਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਲੱਗਾ। ਮੇਰੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁੰਡੇ ਕੁੜੀਆਂ ਸਨ। ਸਭ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਖੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਚੰਗੇ ਦੇਸਤ ਬਣ ਗਏ। ਮੈਂ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਹਿਤਕ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਲੱਗਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਮੈਗਜ਼ੀਨਾਂ ਵਿੱਚ ਛੱਪਦੀਆਂ। ਪ੍ਰੋਗਰਾਮਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ। ਮੇਰੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੇ ਨਾਟਕ ਖੇਡੇ ਜਾਂਦੇ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਚੱਲਦੇ ਮੇਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਵਣ ਤੋਂ ਹੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਵੈਸੇ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਸੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬੀਤ ਚੱਲਿਆ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਐੱਮ.ਏ ਕਰਦੇ ਨੂੰ, ਪਰ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੁੜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਨੇੜਤਾ ਵਧਾਈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਦੱਬ-ਦਬਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਂਝ ਮੈਂ ਪੜਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਜਰੂਰ ਸੀ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪਿੱਛੋਂ ਮੇਰਾ ਚੰਗਾ ਨਾਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਜੁਬਾਨ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਭਾਗ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹੋਵੇ। ਖੈਰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਵਿਅਸਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਹਫਤੇ ਵਿੱਚ ਬੱਸ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਨਿਆਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਵਿਅਸਤ ਜਿੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦੀ ਸੀ। ਤੇ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਮਝਣ ਵੀ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ।

ਕਾਲਜ ਦੇ ਨਵੇਂ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਨਵੇਂ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਭਰਤੀ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਰੋਜ਼ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਚਿਹਰੇ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ। ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਕੁੜੀਆਂ ਦੇ ਹੋਸਟਲ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਮੁੰਡਿਆਂ ਦਾ ਹੋਸਟਲ ਸੀ। ਵਿੱਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਸੋਹਣੀ ਪਾਰਕ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਾਵਣ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਨੂੰ ਕਾਲਜ ਮਿਲਣ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸਾਦਗੀ ਕਾਰਨ ਇਹ ਲੱਗਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੀ ਮਾਂ ਵੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸਟਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦਾ। ਕਾਲਜ 'ਚ ਰੋਹਬ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈਂਦਾ। ਸਭ ਚੌਕੀਦਾਰ ਵੀ ਭੇਤੀ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈ ਚਾਹ ਪਾਣੀ ਪਿਆਲ ਦਈਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਏਨੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਲਗਭਗ ਜਿੰਦਗੀ ਵਧੀਆ ਲੰਘ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਇੱਕ-ਡੇਢ ਮਹੀਨਾ ਬੀਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਿਆ। ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੇੜ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਤੋਂ...

ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਬਾਲਕੋਨੀ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਚਾਹ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਰ ਢੱਕਣ ਲਈ ਛੋਟਾ ਪਰਨਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤੇ ਗੱਲ ਇੱਕ ਬਨੈਣ ਤੇ ਤੇੜ ਨਿੱਕਰ ਸੀ। ਸਮਾਂ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਪੰਜ ਕੁ ਵਜੇ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਗੋਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੁੜੀ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਬੜੀ ਹੀ ਦੇਰ ਦੀ। ਉਹ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਪਣੇ ਫੋਨ ਵੱਲ ਦੇਖਦੀ ਤੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਾਫ ਕਰਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੋਰ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਰੁਕਿਆ। ਉਸਦਾ ਵਰਤਾਵ ਜਾਰੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚਾਹ ਪੀ ਰਹਾ ਸੀ। ਜੇ ਹੁਣ ਲੱਗਭਗ ਮੁੱਕ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਕੁਝ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਚਾਹ ਵਾਲਾ ਕੱਪ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਉਸ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਧਿਆਨ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖ ਲਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਮੁੜ ਤੋਂ ਅੱਖਾਂ ਪੂੰਝੀਆਂ ਤੇ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸਵਾਰਨ ਲੱਗੀ। ਮੈਂ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤੇ ਬੋਲਿਆ...

ਮੈਂ - ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਜੀ।

ਕੁੜੀ - ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ (ਸਹਿਮੀ ਜਿਹੀ ਅਵਾਜ ਵਿੱਚ)।

ਮੈਂ - ਕੀ ਗੱਲ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ? ਮੈਂ ਬੜੇ ਚਿਰ ਤੋਂ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਆਪ ਰੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਲਈ ਪੁੱਛਣ ਚਲਾ ਆਇਆ।

ਕੁੜੀ - ਨਹੀਂ-ਨਹੀਂ ਬਸ...

ਮੈਂ - ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਤਾਂ ਦੱਸੋ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਕੋਈ ਹੱਲ ਕਰ ਦਈਏ।

ਕੁੜੀ - ਨਹੀਂ ਜੀ ਮਿਹਰਬਾਨੀ। ਬਸ ਮੈਂ ਵੈਸੇ ਬੈਠੀ ਸੀ। ਬਸ ਚੰਗੇ ਮਾੜੇ ਬੀਤੇ ਪਲਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਅੱਥਰੂ ਵਹਿਣ ਲੱਗੇ।

ਮੈਂ - ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਇਸ ਤਰਾਂ। ਬੀਤੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬਥੇਰੇ ਮੇੜ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਜੇ ਚੰਗੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਮਾੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰੁਲਾ ਦੰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਮਾੜੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਚੰਗੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ।

ਕੁੜੀ - ਹਾਂਜੀ। ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ।

ਮੈਂ - ਵੈਸੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਐੱਮ.ਏ ਦੂਜੇ ਸਾਲ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਹਾਂ।

ਕੁੜੀ - ਮੈਂ ਸਿਮਰਨ। ਐੱਮ.ਏ ਪਹਿਲਾ ਸਾਲ।

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਬੈਠ ਜਾਵਾਂ ਅਗਰ ਕੋਈ ਤੰਗੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਤੰਗੀ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ। ਬੈਠੇ ਆਪ।

ਮੈਂ - ਸੁਕਰੀਆ ਜੀ।

ਮੈਂ ਸੁਕਰੀਆ ਆਖ ਬੈਠ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ ਹਾਲੇ। ਵੈਸੇ ਕਿਸੇ ਅਣਜਾਣ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਸਹੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਣਜਾਣ ਹੀ ਸੀ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਹੈ ਜੱਦ ਤੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਨਾ ਮਿਲੇ ਜਾਇਜਾ ਲਈ ਜਾਣਾ। ਵੈਸੇ ਕੁੜੀ ਸੋਹਣੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਵਕਤ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਫਰਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈਂਦਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਸਾਵਣ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਉਸਦੇ ਜਿੰਨਾ ਸੋਹਣਾ ਵੀ ਕੋਈ ਜੱਗ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਵਹਿਮ ਸੀ। ਖੈਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੈਂ ਅੱਜ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਹਾਂ ਸਿਮਰਨ ਖੂਬਸੂਰਤ ਸੀ ਪਰ ਸਾਵਣ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਕੋਈ ਮੁਲਾਬਲਾ ਨਹੀਂ। ਹਰ ਕੁੜੀ ਵੱਲ ਦੇਖ ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਜਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਏਦਾਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਬੋਲਿਆਂ..

ਮੈਂ - ਇਸੇ ਸਾਲ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ?

ਸਿਮਰਨ - ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਬੀ.ਏ ਏਥੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਬੀ.ਐੱਡ ਕਰਨ ਹੋਰ ਕਾਲਜ ਗਈ। ਹੁਣ ਐੱਮ.ਏ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਸਾਲ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ।

ਮੈਂ - ਕਿਥੋਂ ਹੋ ਆਪ।

ਸਿਮਰਨ - ਜਲੰਧਰ। ਆਪ?

ਮੈਂ - ਮੇਰਾ ਇਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ। ਉਂਝ ਪਿੰਡ ਹੈ ਨੇੜੇ ਪਰ ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ ਚਾਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਕਿਹੜੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਐੱਮ.ਏ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?

ਮੈਂ - ਪੰਜਾਬੀ। ਆਪ?

ਸਿਮਰਨ - ਮੈਂ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਹੀ।

ਮੈਂ - ਵਧੀਆ ਫਿਰ ਤਾਂ। ਦੱਸਣਾ ਅਗਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਈ।

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂਜੀ ਜਰੂਰ।

ਮੈਂ - ਵੈਸੇ ਆਪ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਮੈਨੂੰ ਕਿ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਾਗਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕੁਝ ਹੱਲ ਕਰ ਸਕਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਹੁਣ ਕਿਵੇਂ ਦੱਸਾਂ।

ਮੈਂ - ਆਪ ਨਾ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੋ ਤੱਦ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨੀ। ਬਸ ਮੈਂ ਵੈਸੇ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਲੁਕਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ।

ਮੈਂ - ਦੱਸੋ ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਰੋ ਰਹੇ ਸੀ?

ਸਿਮਰਨ - ਦਰਅਸਲ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਮੁੰਡੇ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਸਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਸਮਝਦੇ ਸਾਂ। ਵਿਆਹ ਵੀ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਸੀ ਉਸਦਾ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖੇ ਚਾ ਰੱਖਿਆ। ਦਸ ਕੁ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਕੇ ਕਨੇਡਾ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਫੇਨ ਕਰਦੀ ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਨਹੀਂ। ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਅਦ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਏਦਾਂ ਕੀਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਚੱਲ ਜਿਵੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮੰਜ਼ੂਰ। ਪਰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਫੋਟੋਵਾਂ ਵੇਖ, ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਅੱਥਰੂ ਨਿਲਕ ਆਉਂਦੇ ਨੇ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਨਾ ਨਿਕਲਣ ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੇ।

ਮੈਂ - ਹਾਂਜੀ। ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ। ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ ਕਿਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਿਆ ਮੇਰਾ ਕੋਈ। ਬਸ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਐਵੇਂ।

ਮੈਂ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ... ਇਸ ਨੂੰ ਦਿਲ ਟੁੱਟਣਾ ਹੀ ਕਹੀਦਾ ਜਨਾਬ।

ਸਿਮਰਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਦਾਂ ਪਤਾ? ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਟੁੱਟਿਆ ਕਦੇ?

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਿਆ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਚਾ ਅੱਥਰੂ ਵਹਿਣ ਉਹ ਵੀ ਉਦੋਂ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੱਡ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਤੱਦ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲ ਟੁੱਟਣਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਿਆ ਦਿਲ- ਦੁਲ।

ਮੈਂ - ਠੀਕ ਹੈ। ਨਾ ਮੰਨੋ ਮੈਂ ਮਨਾਂ ਕੇ ਕੀ ਲੈਣਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਵੈਸੇ ਕਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ।

ਮੈਂ - ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮੋੜ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਕਿ ਸਭ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏਦਾਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਿਆ ਕੋਈ।

ਮੈਂ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ... ਠੀਕ ਆ ਮੰਨ ਲਿਆ ਮੈਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਬੁਰਾ ਨਾ ਮੰਨਣਾ ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਖੁੱਲ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ।

ਮੈਂ - ਵਧੀਆ ਗੱਲ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਖੁੱਲ ਕੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਵਧੀਆ ਲੱਗਦਾ। ਚਲੇ ਚੰਗਾ ਚੱਲਦਾ ਹਾਂ ਹਨੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਏ। ਆਪ ਵੀ ਅਰਾਮ ਕਰੋ।

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂਜੀ। ਠੀਕ ਆ।

ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਖੜੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਬਨਾਵਟ ਕਾਰਨ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਸਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਵੱਲ ਪਿਆ। ਉਸਨੇ ਫਿੱਕੇ ਜਿਹੇ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦਾ ਲੀਕਾਂ ਵਾਲਾ ਦਾ ਸੂਟ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਵਾਲ ਬਹੁਤ ਕਾਲੇ ਤੇ ਲੰਮੇ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਮੱਸਿਆ ਦੀ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਹੋਵੇ। ਕੱਦ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਥੋੜਾ ਨੀਵਾਂ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੰਜ ਫੁੱਟ-ਚਾਰ, ਪੰਜ ਇੰਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਝ ਹੈ ਬਾ-ਕਮਾਲ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਖੜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਉਸਨੇ ਖੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕਿਹਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਵੈਸੇ ਧੰਨਵਾਦ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਝ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ। ਅਣਜਾਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਵਧੀਆ ਲੱਗਾ ਕਿ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਬਦਲਿਆ ਤੇ ਮਨ ਹਲਕਾ ਕੀਤਾ। ਸੁਕਰੀਆ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨੀ। ਚੰਗਾ ਜੀ ਫਿਰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਠੀਕ ਆ ਜੀ।

ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੋਸਟਲ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚੱਲ ਪਿਆ ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ। ਏਨੇ ਨੂੰ ਸਾਵਣ ਦਾ ਫੋਨ ਆ ਗਿਆ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਖਿਆਲ ਮੇਰੇ ਮਨ 'ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਕਾਫੀ ਲੰਬੀ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਰੋਟੀ ਪਾਣੀ ਖਾਧਾ ਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਕਿੰਨੇ ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ। ਮੈਂ ਹਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਘਰੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤੇ ਐਤਵਾਰ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ। ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਸਾਵਣ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਆਹ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਸਕਦੀ। ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਪਿੰਡ ਵੀ ਨਾ ਗਿਆ। ਐਤਵਾਰ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਸਭ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਮੁੰਡੇ ਪਾਰਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਵਾਲੀਬਾਲ ਵਾਲੀ ਗਰਾਊਂਡ ਵਿੱਚ ਵਾਲੀਬਾਲ ਖੇਡ ਰਹੇ ਸਨ। ਜੇ ਪਾਰਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਹੋਸਟਲ ਦੀਆਂ ਲੱਗਭਗ ਸਭ ਕੁੜੀਆਂ ਦੇਖ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਵਧੀਆ ਖੇਡ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਵਾਲੀਬਾਲ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਾਰਕ ਦੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੋ ਰੁੱਖ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠਾਂ ਆਪਣੀ ਡਾਇਰੀ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਤੇ ਕੁਝ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋ ਕੁ ਸ਼ੇਅਰ ਲਿਖੇ ਤੇ ਕਵਿਤਾ ਅਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਦੋ ਕੁੜੀਆਂ ਕੋਲ ਆਈਆਂ। ਇੱਕ ਨੇ ਕਿਹਾ..

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂਜੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ?

ਮੈਂ - ਹਾਂਜੀ ਵਧੀਆ। ਆਪ ਦੱਸੋ?

ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆ ਗਿਆ ਇਹ ਤਾਂ ਉਦਨ ਵਾਲੀ ਕੁੜੀ ਹੈ। ਸਿਮਰਨ। ਜੇ ਅੱਜ ਖੁਸ਼ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਕੁੜੀ ਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਬੁਲਾਈ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੀ ਬੈਠ ਗਈਆਂ। ਫਿਰ ਸਿਮਰਨ ਬੋਲੀ...

ਸਿਮਰਨ - ਐਤਵਾਰ ਵੀ ਪੜਦਾ ਕੋਈ? ਵਾਹ।

ਮੈਂ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ.. ਨਹੀਂ ਬਸ ਕੁਝ ਲਿਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਆਪ ਲਿਖਦੇ ਹੋ?

ਮੈਂ - ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ।

ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਕੁੜੀ ਬੋਲੀ।

ਦੂਜੀ ਕੁੜੀ - ਸੁਣਾਓ ਫਿਰ ਕੁਝ।

ਮੈਂ - ਆਪ ਦਾ ਨਾਮ?

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਹੱਥ ਵਧਾਇਆ ਤੇ ਕਿਹਾ..

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਪੂਜਾ..

ਮੈਂ - ਸੋਹਣਾ ਨਾਮ।

ਪੂਜਾ - ਸੁਣਾਓ ਕੁਝ। ਐਤਵਾਰ ਵਧੀਆ ਕਰ ਦਿਉ।

ਮੈਂ - ਦੇਖਿਓ ਕਿਤੇ ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋਜੇ।

ਸਿਮਰਨ - ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਓ ਆਪ ਕੀ ਲਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ।

ਮੈਂ - ਕੋਈ ਨਾ ਸੁਣਾ ਦੋਦੇ ਹਾਂ ਆਪ ਦੱਸੋ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਨੀ ਰੋਏ।

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਘੂਰ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ। ਮੈਂ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨਾਲ ਆਈ ਕੁੜੀ ਤੋਂ ਓਹਲਾ ਰੱਖਣ ਬਾਰੇ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਕਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਫਿਰ ਬੋਲੀ..

ਸਿਮਰਨ - ਸੁਣਾ ਵੀ ਦਿਉ ਹੁਣ..

ਮੈਂ - ਠੀਕ ਆ.. ਇੱਕ ਮਿੰਟ.. ਨਵਾਂ ਸੁਣੋਗੇ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣਾ?

ਸਿਮਰਨ - ਪੁਰਾਣੇ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸੁਣੇ ਹੋਣਗੇ। ਆਪ ਨਵਾਂ ਸੁਣਾਉ।

ਮੈਂ - ਠੀਕ ਹੈ.. ਗੋਰ ਕਰਨਾ..

ਮੈਂ ਬੜੇ ਹੀ ਵਕਤ ਹੰਡਾਏ ਨੇ,
 ਕੁਝ ਹਾਸੇ ਸੀ ਕੁਝ ਗਮੀਆਂ ਨੇ,
 ਰੰਗ ਢਲਦੇ ਝੜਦੇ ਵੇਖੇ ਨੇ,
 ਕੁਝ ਵਖਰੇਵੇਂ ਤੇ ਕੁਝ ਕਮੀਆਂ ਨੇ,
 ਮੈਂ ਅੱਜ ਵੀ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ,
 ਇਹ ਗ਼ਮ ਜੇ ਕਿਹੜੇ ਪਾਸੇ ਨੇ,
 ਉਹ ਸੱਚੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਆ,

ਜਾਂ ਦੋਂਦੇ ਸਿਰਫ ਦਿਲਾਸੇ ਨੇ,

ਉਹ ਸੱਚੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਆ,

ਜਾਂ ਦੋਂਦੇ ਸਿਰਫ ਦਿਲਾਸੇ ਨੇ।

ਪੂਜਾ - ਵਾਹ ਜੀ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਦਮ ਹੈ ਆਪ ਦੀ ਕਲਮ ਚ'।

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂ ਵਧੀਆ ਲਿਖਿਆ।

ਏਨੇ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੁੜੀ ਨੇ ਅਵਾਜ਼ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਮਿਲਣ ਦਾ ਕਹਿ ਚਲੀ ਗਈ। ਸਿਮਰਨ
ਬੋਲੀ..

ਸਿਮਰਨ - ਲੱਗਦਾ ਆਪ ਦਾ ਦਿਲ ਜਰੂਰ ਟੁੱਟਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਏਨਾ ਦਰਦ ਲਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਦਿੱਲ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਿਆ, ਬਸ ਮੈਥੋਂ ਜੇ ਮਰਜੀ ਲਿਖਵਾ ਲਵੇ। ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਤਜਰਬਾ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਬਿਨਾਂ ਸੱਟ ਤੋਂ ਏਦਾਂ ਦਾ ਲਿੱਖਦਾ ਨੀ ਕੋਈ।

ਮੈਂ - ਪਰ ਮੈਂ ਲਿੱਖਦਾ ਹਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਚਲੇ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਵੈਸੇ ਆਪ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਚ' ਹੈ ਕੋਈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ - ਹੈ ਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਜੁਆਬ ਹੋਇਆ? ਸਾਫ-ਸਾਫ ਦੱਸੋ ਹਾਂ।

ਮੈਂ - ਹਾਂ ਹੈ।

ਸਿਮਰਨ - ਕੀ ਨਾਮ ਉਸਦਾ।

ਮੈਂ - ਆਪ ਨੇ ਕੀ ਲੈਣਾ ਪੁੱਛ ਕੇ?

ਸਿਮਰਨ - ਬਸ ਵੈਸੇ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਸੀ।

ਮੈਂ - ਹਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਪਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਅੱਛਾ ਠੀਕ ਹੈ ਕੋਈ ਨਾ, ਨਾ ਦੱਸੋ ਨਾਮ। ਚੱਲ ਇਹ ਦੱਸੋ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣਾ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਾਲੇ ਵਰਗੇ
ਹੋ ਆਪ?

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਆਪ ਦੇ ਵਾਲੇ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ। ਬਾਕੀ ਮੈਂ ਚਾਹ ਕੇ ਵੀ ਉਸ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ। ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਿਮਰਨ - ਲੈ ਦੱਸ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਕੀ ਗੱਲ ਆ.. ਘਰਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਉਸਦੇ ਜਾਂ ਤੁਹਾਡੇ?

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਏਦਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਨੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਫਿਰ ਕੀ ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਗੱਲ.. ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਆਪ ਨੂੰ.. ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਬਿਮਾਰੀ..?

ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੋਨੋਂ ਭਰਵੱਟੇ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਸੈਤਾਨੀ ਭਰੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਪੁੱਛਿਆ। ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖ ਮੇਰਾ ਵੀ ਹਾਸਾ ਨਿਕਲ ਆਇਆ.. ਮੈਂ ਜੁਆਬ ਦਿੱਤਾ...

ਮੈਂ - ਪਾਗਲ ਹੋ ਆਪ।

ਸਿਮਰਨ - ਦੱਸੋ ਹਾਂ ਯਾਰ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ। ਕਿਤੇ ਉਹ ਵਿਆਹੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ?

ਮੈਂ ਚੁੱਪ ਰਿਹਾ ਤੇ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਅਣਸੁਣਾ ਕਰ ਜਾਣਿਆ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕੁਝ ਖਾਸਾ ਹੀ ਖੁੱਲਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕ ਕਿਹਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਉਹ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਆ ਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗ ਗਿਆ ਪਤਾ। ਕੋਈ ਨਾ ਘਬਰਾਉ ਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ। ਚੱਲ ਨਾਮ ਦੱਸੋ ਉਹਨਾਂ ਦਾ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਦੱਸਣਾ ਮੈਂ ਨਾਮ। ਨਾਲੇ ਦੱਸ ਦੇ ਜਿਨੂੰ ਦੱਸਣਾ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ।

ਸਿਮਰਨ - ਹੈਅ.. ਸੱਚੀ। ਬਸ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ। ਚਲੇ ਦੱਸੋ.. ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਮਿਲੇ ਹੋ ਉਸ ਨੂੰ।

ਮੈਂ ਮੁਸਕਰਾਇਆ ਤੇ ਪਾਸਾ ਵੱਟਦਾ ਬੋਲਿਆ...

ਮੈਂ - ਸੱਚੀ ਪਾਗਲ ਏ ਤੂੰ। ਉਂਝ ਕਹਿੰਦੀ ਮੈਂ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਤੇ ਹੁਣ?

ਸਿਮਰਨ - ਲੈ ਦੱਸ ਯਾਰ.. ਆਪਾ ਦੇਸਤ ਹਾਂ।

ਮੈਂ - ਤੈਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਕਿਹਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਤੁਸੀਂ ਦੇਸਤ ਨੀ ਮੰਨਦੇ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਏਦਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਆਪਾ ਦੇਸਤ ਹਾਂ। ਚੱਲ ਦੱਸੋ ਫਿਰ ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਮਿਲੇ ਉਸ ਨੂੰ। ਮਿਲੇ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਦੱਸਾ ਆਪਣੇ ਰਾਜ।

ਸਿਮਰਨ - ਦੋਸਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ਰਾਜ ਨੀ ਰੱਖੀਦੇ। ਪਾਪ ਲੱਗਦਾ।

ਮੈਂ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ.. ਕੋਈ ਨਾ ਲੱਗ ਲੈਣ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਪ।

ਸਿਮਰਨ - ਚੱਲ ਨਾ ਦੱਸੋ ਕੁਝ ਉਸ ਬਾਰੇ। ਫੋਟੋ ਤਾਂ ਦਿਖਾ ਹੀ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਬੜੇ ਗਲਤ ਬੰਦੇ ਹੋ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੀ ਰਾਮ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਲਈ, ਆਪ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਰਹੇ।

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਜਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਮੇਰਾ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਖਾਸ ਹੋਵੇ।

ਸਿਮਰਨ - ਠੀਕ ਹੈ ਆਪ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ। ਚਲੋ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਲਿਖਤ ਸੁਣਾਉ ਆਪਣੀ।

ਮੈਂ - ਅਜੇ ਪੂਰੀ ਨੀ ਹੋਈ, ਲਿੱਖ ਕੇ ਸੁਣਾਵਾਗਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਕੋਈ ਨਾ ਜਿੰਨੀ ਲਿਖੀ ਓਨੀ ਸੁਣਾ ਦਿਉ।

ਮੈਂ - ਰੁਕ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ..

ਦਿਲਾਂ ਕੋਲੋਂ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪੜੀਆਂ ਨਾ ਜਾਣ ਕਿਉਂ,

ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਛੁਪੇ ਕੁਝ ਲਾਰੇ ਵੀ ਨਾ ਦਿਸਦੇ,

ਪਲਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਲਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਸਮਾਂ ਏ,

ਕੁਝ ਪਲ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਵੀ ਨਾ ਦਿਸਦੇ,

ਬਣ ਕੇ ਨਸ਼ੂਰ ਕੁਝ ਤੋੜਦਾ ਏ ਅੰਦਰੋਂ,

ਬਾਹਰੋਂ ਜਿਹੜੇ ਚੁੱਪ ਬਸ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਏ,

ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਚਿਹਰੇ ਦੀ,

ਜਿੰਦਗੀ ਬਿਆਨ ਕਰ ਦੇਣ ਕੁਝ ਲਮਹੇ।

ਹਾਸਿਆਂ ਚਾ ਲਿਪਟੇ ਜੋ ਗਮ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦੇ,

ਪੁੱਛਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਕੀ ਮਨ ਚਾ ਲੁਕੋਇਆ ਏ,

ਬੱਦਲਾਂ ਨੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿਤੇ ਚੰਨ ਨੂੰ ਲੁਕਾ ਲਿਆ,

ਵੇਖ ਬੇ-ਬਸੀ ਉਹਦੀ ਤਾਰਾ ਵੀ ਤਾਂ ਰੋਇਆ ਏ,
 ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਵੇਖ ਇਹ ਰਾਤ ਵੀ ਤਾਂ ਰੋਂਦੀ ਏ,
 ਉਹਦਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਚੜੇ, ਉਹਦਾ ਵੀ ਤਾਂ ਮਨ ਏ,
 ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਹਕੀਕਤ ਜੋ ਚਿਹਰੇ ਦੀ,
 ਜਿੰਦਗੀ ਬਿਆਨ ਕਰ ਦੇਣ ਕੁਝ ਲਮਹੇ।

ਸਿਮਰਨ - ਬੱਸ ਐਨੀ ਲਿਖੀ ਅਜੇ।

ਮੈਂ - ਹਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਵਧੀਆ ਲਿਖੀ ਵੈਸੇ। ਕਰ ਲਉ ਪੂਰੀ। ਫਿਰ ਬਾਕੀ ਵੀ ਸੁਣਾ ਦਿਉ।

ਮੈਂ - ਕੋਈ ਨਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ ਲਿਖਣ ਦਾ। ਪਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਿਵੇਂ ਕਰਾ। ਵੈਸੇ ਮੈਂ ਗਾਣੇ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਖਾ ਦਿਉ।

ਮੈਂ - ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਗਾਣੇ ਲਿਖਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਸ ਸ਼ਾਇਰੀ, ਕਹਾਣੀਆਂ ਤੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਚਲੋਂ ਕੋਈ ਨਾ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾਂ ਕਿ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਝ ਦੱਸ ਸਕਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂ ਠੀਕ। ਕੋਈ ਨਾਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਇਰੀ ਤੇ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿਖਣੀਆਂ ਸਿੱਖ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਫਿਰ ਦੇਖੀ ਜਾਊ।

ਮੈਂ - ਹਾਂਜੀ ਠੀਕ ਆ।

ਸਿਮਰਨ - ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸਿੱਖਣ ਆਵਾਂ।

ਮੈਂ - ਭਾਵੇਂ ਅੱਜ ਸ਼ਾਮ ਤੋਂ ਆ ਜਾਇਓ।

ਸਿਮਰਨ - ਠੀਕ ਆ। ਸੁਕਰੀਆ। ਪਰ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣੀ ਪੈਣੀ।

ਮੈਂ - ਕੋਈ ਗੱਲ ਨੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਅਗਰ ਮੈਂ ਆਪ ਦੇ ਹੋਸਟਲ ਆਈ ਜਾਂ ਕਾਲਜ ਚਾ ਆਪ ਦਾ ਵਕਤ ਲਿਆ ਤਾਂ ਗੱਲਾਂ ਬਣਨ ਲੱਗਣੀਆ।

ਮੈਂ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ.. ਨਹੀਂ ਬਣਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝੀਆਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਨੇ। ਫਿਰਕ ਨਾ ਕਰੇ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਨਾ ਮੈਂ ਰੋਜ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਪਾਰਕ ਚਾ ਟਹਿਲਦਾ ਹਾਂ। ਆਪ ਵੀ ਆ ਜਾਇਆ ਕਰੋ ਕਾਪੀ ਪੈਂਨ ਲੈ ਕੇ।

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂ ਠੀਕ ਆ। ਮੈਂ ਫਿਲਹਾਲ ਪਾਰਕ 'ਚ ਹੀ ਸਿੱਖਾਂਗੀ। ਬਾਕੀ ਫਿਰ ਦੇਖੀ ਜਾਵੇ।

ਮੈਂ - ਠੀਕ ਆ ਕੇਈ ਨੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਚੰਗਾ ਮੈਂ ਚੱਲਦੀ ਹਾਂ ਹੁਣ। ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਆਪ ਕਰੋ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਪੂਰੀ।

ਮੈਂ - ਚੰਗਾ ਜਨਾਬ।

ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਮਸ਼ਰੂਫ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਕਵਿਤਾ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਈ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹੋਸਟਲ ਗਿਆ। ਨਹਾਂ-ਧੋ ਕੇ ਰੋਟੀ ਪਾਣੀ ਖਾਧਾ ਤੇ ਫਿਰ ਸੌ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਛੇ ਕੁ ਵਜੇ ਜਾਗ ਆਈ। ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਹੱਥ ਧੋਤਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ। ਦੇਖਿਆ ਸਿਮਰਨ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਟਹਿਲ ਰਹਿ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਇਸਨੇ ਕਵਿਤਾ ਲਿਖਣੀ ਸਿੱਖਣੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਗੱਲ ਬਾਤ ਕਰਨ ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਉਹ ਅਜੇ ਦਸ ਕੁ ਮਿੰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਈ ਸੀ।

ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਸੁਣਾਈਆਂ ਤੇ ਲਿਖਣ ਦੇ ਢੰਗ ਬਾਰੇ ਸਮਝਾਇਆ। ਉਹ ਝੱਟ ਪੱਟ ਹੀ ਸਮਝ ਗਈ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕਵੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਤੇ ਪੜ੍ਹਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਈ ਦਿਨ ਚੱਲਦਾ ਰਿਹਾ। ਕਰੀਬ ਦਸ ਦਿਨ ਬੀਤ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਸ਼ੇਅਰ ਲਿਖ ਕੇ ਸੁਣਾਏ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਬਹਿਤਰ ਹੁੰਦੀ ਗਈ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਸ ਵੱਲ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ। ਪਰ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਲਗਾਤਾਰ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਗੱਲਬਾਤ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ। ਹਫਤੇ 'ਚ ਇੱਕ ਮੁਲਾਕਾਤ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖਦੇ ਕਰੀਬ ਵੀਹ ਦਿਨ ਹੋ ਗਏ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰ-ਪੰਜ ਬੜੀਆਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਸੋਹਣੀਆਂ ਕਵਿਤਾਵਾਂ ਲਿੱਖ ਕੇ ਸੁਣਾਈਆਂ। ਜਿੰਨਾਂ ਚੋਂ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਲੱਗੀ...

ਮੈਂ ਟੁੱਟੀ, ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਟੁੱਟੀ,

ਨਾਲੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਮੇਰੇ ਨਸੀਬ।

ਟੱਟਾਂ ਮਾਰਨ ਕੰਧਾ ਮੈਨੂੰ,

ਘਰ ਦੀਆਂ ਦਹਿਲੀਜ਼ਾ ਤੇ,

ਮੇਹਣੇ ਪੈਂਦੇ ਇਸ਼ਕੇ ਵਾਲੇ,

ਬੀਜੇ ਤੇਰੇ ਬੀਜਾਂ ਤੇ,

ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਤੋਂ,

ਜੇ ਸੀ ਮੇਰੇ ਕਰੀਬ,

ਮੈਂ ਟੁੱਟੀ, ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਟੁੱਟੀ,
ਨਾਲੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਮੇਰੇ ਨਸੀਬ।

ਤੂੰ ਤਾਂ ਨੇਚ ਕੇ ਖਾਹ ਲਈ ਕੱਲੀ,
ਹੱਢ ਤੇ ਮਾਸ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਏ,
ਹੋਰ ਬਣਾ ਕੇ ਦਰਦੀ ਆਪਣੀ,
ਮੈਨੂੰ ਰਾਹ ਚੋਂ ਕੱਢਿਆ ਏ,
ਆਪ ਖਾਵੇਂ ਰੂਹ ਦੀਆਂ ਕੱਢੀਆਂ,
ਲੈ ਕੇ ਜਿਸਮ ਲਜ਼ੀਜ਼,
ਮੈਂ ਟੁੱਟੀ, ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਟੁੱਟੀ,
ਨਾਲੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਮੇਰੇ ਨਸੀਬ।

ਹੰਢੀ ਵਰਤੀ ਪੈਸੇ ਵਾਰੂੰ,
ਮੁੱਲ ਪਾਇਆ ਅੱਖ ਲੜੀਆਂ ਦਾ,
ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਆਸ਼ਿਕ ਕੱਲਾ ਦੱਸਕੇ,
ਆਸ਼ਿਕ ਬਣਿਆ ਬੜੀਆਂ ਦਾ,
ਤੂੰ ਤੇ ਭੈੜਾ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਿਕਲਿਆ,
ਸਭ ਲੁੱਟਿਆ ਬਣ ਹਬੀਬ,
ਮੈਂ ਟੁੱਟੀ, ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਟੁੱਟੀ,
ਨਾਲੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਮੇਰੇ ਨਸੀਬ।

ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ਰਾਤ ਹਨੇਰਾ,
ਖੁੱਦ ਤੇ ਦਾਗ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਏ,

ਦਿਨ ਚੜਦੇ ਹੀ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਕੋਸਾਂ,
 ਕੋਈ ਮੰਦਾ ਰਾਗ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਏ,
 ਤੂੰ ਗੀਤਕਾਰ ਮੈਂ ਗਜਲ ਭੈੜੀ,
 ਮੈਂ ਸੀ ਤੇਰੀ ਮੁਰੀਦ,
 ਮੈਂ ਟੁੱਟੀ, ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਟੁੱਟੀ,
 ਨਾਲੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਮੇਰੇ ਨਸੀਬ,
 ਮੈਂ ਟੁੱਟੀ, ਮੇਰੀ ਰੂਹ ਟੁੱਟੀ,
 ਨਾਲੇ ਟੁੱਟ ਗਏ ਮੇਰੇ ਨਸੀਬ।

ਉਹ ਵਧੀਆ ਲਿਖਣ ਲੱਗ ਪਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਉਸਦਾ ਰੁਝਾਨ ਵੀ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਦੀ, ਹਾਸਾ ਮਜਾਕ ਕਰਦੀ ਤੇ ਸਾਵਣ ਬਾਰੇ ਛੇੜਦੀ ਵੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੂੰ ਸਾਵਣ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਤਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਮਜਾਕ ਕਰਦੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੇਰਾ ਫੋਨ ਨੰਬਰ ਲੈ ਲਿਆ। ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੱਟਸਐੱਪ ਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜਦੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਇਸ ਤਰਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਦਾ। ਸਾਵਣ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜਰੂਰੀ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਕੰਮ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਛੱਡ ਕੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਤੇ ਜਦੋਂ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਮਿਲਦਾ। ਹਾਂ ਪਰ, ਇਹ ਜਰੂਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਵਾਰ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਜਿਸਮਾਨੀ ਤਾਲੁਕਾਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਿਲਦੇ। ਉਂਝ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਵੀ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਨਿੱਤ ਨਵੀਂ ਲੱਗਦੀ ਸੀ। ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਖਰੀ ਤੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਔਰਤ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੱਚ ਵੀ ਸੀ। ਖੈਰ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰਾ ਸਾਵਣ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਹਾਵ-ਭਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਛੇੜਦੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਦੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਸਾਵਣ ਨੇ ਕਾਲਜ ਵਕਤ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਮੈਂ ਉਸੇ ਵਕਤ ਜਮਾਤ 'ਚੋਂ ਉੱਠ, ਹੋਸਟਲ ਗਿਆ ਤੇ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਝੀਲ ਦਾ ਕਿਨਾਰਾ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਖੂਬਸੂਰਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਦੂਰੋਂ ਤੱਕ ਲਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਉੱਥੇ ਮਾਹੋਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਹਵਾ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਪੰਛੀ ਚਹਿਕ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਸ ਪਾਸ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਜੇੜੇ ਘੁੰਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਸਭ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੇ ਪਲਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਫਿੱਕਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।

ਗੂੜੇ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਕਮੀਜ਼ ਤੇ ਸਰੋਂ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਰਗੇ ਰੰਗ ਦਾ ਪਲਾਜ਼ੇ ਤੇ ਏਸੇ ਰੰਗ ਦੀ ਸਿਰ ਤੇ ਚੁੰਨੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣਨ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਪਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਵਿਆਹੀ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਉਸਦੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਅੱਗੇ ਜਾਇਜ਼ ਨਜਾਇਜ਼ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰੇ ਸੂਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਜ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗੱਲ ਜਾਪਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਤੇ ਭੱਜ ਕੇ ਗਲ ਲਾ ਲਈ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਕਲਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆ। ਹਾਂ ਪਰ

ਉਹ ਅੱਗੇ ਨਾਲੇ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਮੋਟੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਦਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਬਾਹਰਵਾਰ ਬਣੀ ਕੰਧ ਤੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਜੇ ਝੀਲ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਉੱਪਰ ਤੇ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਤਾਲ ਮੇਲ ਨਾਲ ਬਣਾਈ ਜਾਪਦੀ। ਅਸੀਂ ਬੈਠੇ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੋਲਿਆ..

ਮੈਂ - ਐਨੀ ਕਾਹਲੀ ਚਾ ਕਿਉਂ ਬੁਲਾਇਆ? ਮੈਂ ਤਾਂ ਡਰ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਾਵਣ - ਨਹੀਂ ਵੈਸੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਮਿਲਣ ਨੂੰ।

ਮੈਂ - ਵੈਸੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਕਹਾਂ।

ਸਾਵਣ - ਹਾਂਜੀ..

ਮੈਂ - ਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘਦਾ ਤੈਨੂੰ ਜਰੂਰ ਦੇਖਦਾ। ਭਾਵੇਂ ਮੁੰਡਾ ਏ ਜਾਂ ਕੁੜੀ। ਅੱਜ ਤੇ ਹੱਦ ਹੀ ਕਰ ਤੀ ਤੂੰ।

ਸਾਵਣ - ਅੱਛਾ ਜੀ.. ਪਤਾ ਵੈਸੇ ਮੈਨੂੰ।

ਮੈਂ - ਪਰ ਅੱਜ ਐਨੀ ਖੂਬਸੂਰਤੀ ਦਾ ਕਾਰਨ। ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਰੌਣਕ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਤੇਲ ਨੀ ਅੱਜ ਤਾਂ।

ਸਾਵਣ - ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਬੱਸ। ਤੁਸੀਂ ਦੱਸੋ ਕੀ ਲਿੱਖਿਆ ਮੇਰੇ ਲਈ ਨਵਾਂ?

ਮੈਂ - ਬਹੁਤ ਕੁਝ।

ਸਾਵਣ - ਸੁਣਾਉ ਫਿਰ।

ਮੈਂ - ਹਰਜ਼ਾਨਾ ਲੱਗੂ।

ਸਾਵਣ - ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਕੀ ਹਰਜ਼ਾਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤੁਸੀਂ। ਪਰ ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ - ਠੀਕ ਹੈ, ਚੱਲ ਕੋਈ ਨਾ ਫਿਰ ਲੈ ਲਵਾਂਗੇ ਹਰਜ਼ਾਨਾ।

ਸਾਵਣ - ਤੁਸੀਂ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾਉ। ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਕਰਦਾ ਅੱਜ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਨ ਨੂੰ।

ਮੈਂ - ਰੁਕ ਸੁਣਾਉਂਦਾ, ਯਾਦ ਕਰ ਲੈਣਦੇ।

ਸਾਵਣ - ਪਰ ਗਾ ਕੇ ਸੁਣਾਉਣੀ ਪੈਣੀ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ, ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਨੇ ਆਸ ਪਾਸ। ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸਾਵਣ - ਸੁਣਾਉਣੀ ਤਾਂ ਗਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ - ਇਹ ਕੀ ਜਿੱਦ ਹੋਈ ਭਲਾ।

ਸਾਵਣ - ਅੱਜ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਿੱਦ ਪੂਰੀ ਕਰਾਉਣੀ।

ਮੈਂ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ.. ਪਾਗਲ ਹੀ ਆ ਤੂੰ.. ਰੁਕ ਸੁਣਾਉਦਾਂ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਣ ਲੱਗਾ..

ਡੂੰਘਾ ਚੱਲਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਚੜਦਾ,
 ਮਹੁਬਤ ਦਾ ਨਾ ਰਾਗ ਕੋਈ,
 ਬੋਲੇ ਵੀ ਇਹ ਸੁਣ ਲੈਂਦੇ,
 ਇਸ਼ਕੇ ਦਾ ਨਾ ਸਾਜ ਕੋਈ,
 ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਨਣ ਦਿਸਦਾ,
 ਕਹਿੰਦਾ ਕਾਹਤੇ ਡਰਨਾ ਏ,
 ਮਕਬਰੇ ਚੋਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬੋਲੇ,
 ਅੱਜ ਫਿਰ ਇਸ਼ਕ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਏਂ।

ਦੇਖ ਪਰਿੰਦੇ ਗਾਉਂਦੇ ਲੱਗਦੇ,
 ਗੀਤ ਬਣਾ ਅਸਮਾਨਾਂ ਚੋਂ,
 ਪੱਤੇ ਵੀ ਨੀ ਹਿੱਲਣ ਅੱਜ ਤਾਂ,
 ਭਾਰੇ ਚੱਲਣ ਤੂਫਾਨਾਂ ਚੋਂ,
 ਕੋਲੇ ਆਖਣ ਬਲਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ,
 ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੜਨਾ ਏ,
 ਮਕਬਰੇ ਚੋਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬੋਲੇ,
 ਅੱਜ ਫਿਰ ਇਸ਼ਕ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਏਂ।

ਨਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਾਣੀ ਬੋਲੇ,
 ਸੇਕੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹਿਜਰੇ ਦੇ,

ਰੰਗਾਂ ਨੇ ਰੰਗ ਹੋਰ ਪਕੜ ਲਏ,
 ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ ਜਿਗਰੇ ਦੇ,
 ਪੈੜਾਂ ਲੰਮੀਆਂ, ਰਸਤੇ ਲੰਮੇ,
 ਰਾਹ ਤੇ ਹੱਥ ਕਿਸ ਫੜਨਾ ਏ,
 ਮਕਬਰੇ ਚੋਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬੋਲੇ,
 ਅੱਜ ਫਿਰ ਇਸ਼ਕ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਏਂ।

ਮੁਰਦੇ ਪੜਦੇ ਇਸ਼ਕ ਜਮਾਤਾਂ,
 ਕੈਸਾ ਇਸ਼ਕ ਬਣਾਇਆਂ ਏ,
 ਆਸ਼ਕ ਮੁੱਕ ਗਏ ਇਹ ਨਾ ਮੰਨਿਆ,
 ਕੇਣ ਇਹਦਾ ਹਮ ਸਾਇਆ ਏ,
 ਹੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਲੈ ਕੇ ਬਹਿ ਜੇ,
 ਵੇਖ ਨਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਚੜਨਾ ਏ,
 ਮਕਬਰੇ ਚੋਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬੋਲੇ,
 ਅੱਜ ਫਿਰ ਇਸ਼ਕ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਏਂ।

ਜੇ ਮੰਨਿਆਂ ਤਾਂ ਰੱਬ ਤੋਂ ਉੱਚਾ,
 ਨਾ ਮੰਨਿਆਂ ਤਾਂ ਕੱਖ ਦਾ ਏ,
 ਦਰਦ ਦਰਦ ਏ ਰੋਂਦਾ ਇਸਦਾ,
 ਦਰਦ ਦਰਦ ਹੀ ਹੱਸਦਾ ਏ,
 ਕਰਮਾਂ ਵਾਲਾ ਹੇ ਜੇ ਜਿਸਨੂੰ,
 ਇਹਦੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਰਨਾ ਏ,
 ਮਕਬਰੇ ਚੋਂ ਆਸ਼ਿਕ ਬੋਲੇ,

ਅੱਜ ਫਿਰ ਇਸ਼ਕ ਮੈਂ ਕਰਨਾ ਏਂ।

ਕਵਿਤਾ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ। ਆਸ ਪਾਸ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਸਭ ਨੇ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਸਾਵਣ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ। ਮੈਂ ਮਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਉਸਦੀ ਮੁਸਕਾਨ ਤੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਰੋਣਕ ਦੇਖ। ਸਭ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਮੁੜ ਸੁਣਾਉ। ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸਭ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਫਿਰ ਸਾਵਣ ਨੇ ਕਿਹਾ..

ਸਾਵਣ - ਚੱਲ ਸੁਣਾ ਦਿਉ ਇੱਕ ਹੋਰ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਬਸ, ਇੱਕ ਹੀ ਬਹੁਤ ਆ। ਫਿਰ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾਂ।

ਸਾਵਣ - ਅੱਜ ਮੇਰਾ ਜਨਮਦਿਨ ਹੈ।

ਮੈਂ - ਹੈਂ ਸੱਚੀ ਤੂੰ ਦੱਸਿਆ ਨੀ ਪਾਗਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ। ਅੱਜ ਹੀ ਦੱਸ ਦੱਦੀ ਮੈਂ ਤੋਹਫਾ ਲੈ ਆਉਂਦਾ।

ਸਾਵਣ - ਤਦੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਨਹੀਂ। ਚਲੋ ਇੱਕ ਹੋਰ ਖੂਬਸੂਰਤ ਜਿਹੀ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣਾਓ। ਇਹੀ ਮੇਰੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦਾ ਤੋਹਫਾ ਹੋਵੇ।

ਮੈਂ - ਲੈ ਸੁਣ ਫਿਰ..

ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਣ ਲੱਗਾ..

ਕੀ ਬਿਆਨ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਰੰਗਾਂ ਨੂੰ,

ਇਹ ਰੰਗ ਵੀ ਤੇਰੇ ਲੱਗਦੇ ਨੇ,

ਇਹ ਫੁੱਲ ਮਹਿਕਦੇ ਕਲੀਆਂ ਤੋਂ,

ਜੇ ਸੰਗ ਵੀ ਤੇਰੇ ਲੱਗਦੇ ਨੇ,

ਕੁਝ ਕਮੀਆਂ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦਾ,

ਰੱਬ ਵੀ ਹੋਈਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਦਾ,

ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ,

ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਬੀ ਖੁੱਲਾਂ ਦਾ।

ਨਿੱਤ ਹੀ ਸੂਰਜ ਸੱਜਰਾ ਚੜਦਾ,

ਤਾਰੀਫ਼ ਤੇਰੀ ਇਹ ਦਿਨ ਕਰਦਾ,

ਵਾਂਗ ਦੁਪਿਹਰ ਮੱਥਾ ਚਮਕੇ,

ਤੈਨੂੰ ਵੇਖ ਇਹ ਦਿਨ ਢੱਲਦਾ,

ਤਾਰੇ ਬੱਦਲ ਚੰਨ ਸੰਗਦਾ,

ਮਿਲੀ ਅਸਮਾਨੀਂ ਖੁੱਲਾਂ ਦਾ,

ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ,

ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਬੀ ਬੁੱਲਾਂ ਦਾ।

ਯੋਗੀ ਹੁੰਦਾ ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਸੱਜਣਾ,

ਵਿੱਚ ਪਟਾਰੀ ਪਾ ਲੈਂਦਾ,

ਤੇਰੀ ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤ ਨੂੰ,

ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਲੁਕਾਂ ਲੈਂਦਾ,

ਤੂੰ ਪਾਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਣਮੋਲ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ,

ਇਹ ਬਾਕੀ ਸਭ ਤਾਂ ਮੁੱਲਾਂ ਦਾ,

ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ,

ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਬੀ ਬੁੱਲਾਂ ਦਾ।

ਮੇਰਾਂ ਤੈਨੂੰ ਗੀਤ ਸੁਣਾਉਣੇ,

ਰੁੱਤ ਆਈ ਜੇ ਸਾਵਣ ਦੀ,

ਤੇਰੇ ਲਈ ਹੀ ਨੱਚਦੇ ਲੱਗਦਾ,

ਤੈਨੂੰ ਇਹ ਹਸਾਵਣ ਲਈ,

ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਦਾ ਮੈਂ ਆਸ਼ਿਕ,

ਜਿਉਂ ਭਵਰਾ ਆਸ਼ਿਕ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ,

ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ,

ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਬੀ ਬੁੱਲਾਂ ਦਾ।

ਇਹ ਸਮਾਂ ਹਸੀਨ ਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ,

ਤੂੰ ਬਣਦਾ ਜੱਦ ਖਿਆਲ ਮੇਰਾ,

ਕੀ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਿਆ,

ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਏ ਸਵਾਲ ਮੇਰਾ,

ਭਾਵੇਂ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾ ਭਾਰੀ ਲੱਗਦਾ,

ਪਰ ਇਸ਼ਕ ਮੇਰਾ ਇਹ ਕੁੱਲਾਂ ਦਾ,

ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ,

ਤੇਰੇ ਗੁਲਾਬੀ ਬੁੱਲਾਂ ਦਾ।

ਜਿੰਨੇ ਵੀ ਪਿਛਾਂਹ ਹੋਏ ਸੀ ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਵਿਤਾ ਸੁਣ ਤਾੜੀਆਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗੇ। ਸਾਵਣ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਬੈਠਿਆਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਖੁੱਟ ਲਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ। ਸਭ ਖਿੱਲਰ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਬੜੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਬੈਠੇ ਰਹੇ। ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ। ਫਿਰ ਸਾਵਣ ਬੋਲੀ..

ਸਾਵਣ - ਪ੍ਰੀਤ ਆਪਾ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੱਕ ਏਦਾਂ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਕਈ ਵਾਰ।

ਮੈਂ - ਕੋਈ ਨਾ ਡਰਿਆ ਨਾ ਕਰ। ਜੱਦ ਤੱਕ ਰੱਬ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਆਪਾ ਮਿਲਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਹੋਵੇ ਦੇਖੀ ਜਾਵੇ।

ਸਾਵਣ - ਮੈਨੂੰ ਮਹਿਕ ਦੀ ਫਿਕਰ ਹੁੰਦੀ ਏ। ਉਸਨੇ ਕੱਲ ਨੂੰ ਜਵਾਨ ਹੋਣਾ ਏ। ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗੂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਉਸ ਨੂੰ।

ਮੈਂ - ਤੂੰ ਐਵੇਂ ਫਿਕਰ ਕਰਦੀ ਏ। ਅਜੇ ਬਹੁਤ ਵਕਤ ਉਸਦੇ ਜਵਾਨ ਹੋਣ ਚਾ' ਤੂੰ ਘਬਰਾ ਨਾ।

ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗੱਲ ਨਾਲ ਲਾਇਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਕਰਨਾ ਉਸਦੀਆਂ ਮਨ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਪੰਜ ਕੁ ਵਜੇ ਉਹ ਘਰ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਈ। ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਹੋਸਟਲ ਹੀ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਕਾਫੀ ਦੇਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਕਰੀਬ ਸਾਢੇ ਅੱਠ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਲੀੜੇ ਲਾਹੇ ਤੇ ਸੌਂ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਾਲਜ ਗਿਆ ਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਲੱਗਾ। ਸਭ ਆਪੋ-ਆਪਣਿਆਂ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੜ ਗਏ। ਮੀਂਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਸ਼ਾਮ ਹੋ ਗਈ ਪਰ ਮੀਂਹ ਨਾ ਹਟਿਆ। ਏਨੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਕਮਰੇ ਦਾ ਬੂਹਾ ਖੜਕਿਆ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਬੂਹਾ ਖੋਲਿਆ ਤਾਂ ਛੱਤੜੀ ਫੜੀ ਸਿਮਰਨ ਖੜੀ ਸੀ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਪੁੱਛੇ ਅੰਦਰ ਆ ਵੜੀ। ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਏਦਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ

ਕੁਝ ਨਾ ਆਖ ਸਕਿਆਂ। ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰੀ ਤੇ ਬੂਹਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਲੀੜੇ ਝਾੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਗਲ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੂਟ ਸੀ.. ਮੈਂ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਬੋਲਿਆਂ..

ਮੈਂ - ਤੂੰ ਲੱਗਦਾ ਬਿਜਲੀ ਪਵਾਉਣੀ ਏ। ਕਿਵੇਂ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾ ਸੂਟ ਪਾਈ ਮੀਂਹ ਵਿੱਚ ਭੱਜੀ ਫਿਰਦੀ ਏ।

ਸਿਮਰਨ - ਪੈ ਜੇ ਬਿਜਲੀ, ਓਦਾਂ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮਨ ਅੱਕਿਆ ਪਿਆ ਵਾ।

ਮੈਂ - ਕਿਉਂ ਤੇਰਾ ਕਿਉਂ ਮਨ ਅੱਕਿਆ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ?

ਸਿਮਰਨ - ਇੱਥੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਕਦਰ ਨੀ ਕੋਈ ਯਾਰ।

ਮੈਂ - ਹੋਇਆ ਕੀ ਆ?

ਸਿਮਰਨ - ਤੁਹਾਡੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੀਂ ਹਾਂ।

ਮੈਂ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ .. ਲੈ ਮੈਂ ਦੱਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮਾਂਹ ਮਾਰੇ।

ਸਿਮਰਨ - ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਮੇਰੀ ਛੁੱਟੀ ਕਰਵਾਂ ਦੰਦੇ ਹੋ। ਕੱਲ ਵੀ ਪਤਾ ਨੀ ਕਿੱਥੇ ਸੀ। ਅੱਜ ਵੀ ਛੁੱਟੀ ਹੋ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੀਂਹ ਕਰਕੇ।

ਮੈਂ - ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਆ। ਨਾਲੇ ਹੁਣ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਿੱਖ ਗਈ ਏ। ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਅੱਛਾ।

ਮੈਂ - ਤੂੰ ਚਾਹ ਪੀਣੀ ਤਾਂ ਦੱਸ। ਬਣਾਵਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਬਣਾ ਲੇ ਠੰਡ ਲੱਗ ਰਹੀ ਏ ਮੈਨੂੰ।

ਮੈਂ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣ ਲੱਗਾ ਤੇ ਉਹ ਕਮਰੇ 'ਚ' ਏਧਰ ਓਧਰ ਘੁੰਮਣ ਲੱਗੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਮੇਰੀ ਡਾਇਰੀ ਲੱਗ ਗਈ। ਉਹ ਖੋਲ ਪੜਨ ਲੱਗੀ..

ਮੈਂ ਕੁਕਨੂਸ ਤੇ ਤੂੰ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਹੋਜੇ,

ਤੈਨੂੰ ਗਾਣ ਕਰਦੇ ਹਸਤੀ ਮਿਟਾ ਦੇਵਾਂ,

ਫਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋਜਾ ਤੈਨੂੰ ਗਾਣ ਕਰਦਾ,

ਇਹ ਜਿੰਦ ਵੀ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਲੁਟਾ.....

ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਭੱਜਾ ਤੇ ਉਸ ਹੱਥੋਂ ਡਾਇਰੀ ਖੋਲ ਲਈ। ਉਹ ਬੋਲੀ ਸੈਤਾਨੀ ਵਿੱਚ..

ਸਿਮਰਨ - ਪੂਰਾ ਤੇ ਪੜ ਲੈਣਦੇ।

ਮੈਂ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆਂ..

ਮੈਂ - ਮੇਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਛੇੜ।

ਸਿਮਰਨ - ਐਨਾ ਗੁੱਸਾ। ਚੱਲ ਆਪ ਹੀ ਸੁਣਾ ਦਿਉ।

ਮੈਂ - ਬਸ ਖਤਮ ਸੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਸੀ ਯਾਰ।

ਮੈਂ - "ਇਹ ਜਿੰਦ ਵੀ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਲੁਟਾ ਜਾਵਾਂ"। ਬਸ ਆਹੀ ਸੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਹੋਰ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਕੁਝ ਲੁਕੇਇਆ ਜੇ?

ਮੈਂ - ਤੂੰ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਨਵਾਂ?

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਕੁਝ।

ਮੈਂ - ਸੁਣਾ ਫਿਰ।

ਸਿਮਰਨ - ਠੀਕ ਆ.. ਸੁਣੋ..

ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਂਭੀ,
 ਉਹ ਥਾਂ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਹਰ ਦੁੱਖ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਹਰ ਚਾਅ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਹਰ ਕਰਮ ਲਈ ਚੁਕਾਇਆ,
 ਹਰ ਭਾਅ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਹਰ ਜਖਮ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਹਰ ਆਹ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਮੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਦਿਖਾਇਆ,

ਹਰ ਰਾਹ ਕਬੂਲ ਔਲਾ,
 ਕੇਣ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ,
 ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ,
 ਬਿਨਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ,
 ਮੇਰਾ ਹਰ ਸਾਹ ਫਜ਼ੂਲ ਔਲਾ।

ਮੈਂ - ਹਾਂ, ਵਧੀਆ ਲਿਖੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਬਸ ਵਧੀਆ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਨੀ।

ਮੈਂ - ਬਸ ਵਧੀਆ। ਲੈ ਚਾਹ ਪੀ।

ਸਿਮਰਨ - ਸੱਚ ਦੱਸਿਓ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਵਧੀਆ ਲਿਖਣ ਲੱਗ ਪਈ ਆ ਨਾ।

ਮੈਂ - ਹਾਂ। ਵਧੀਆ ਲਿਖਦੀ ਏ।

ਸਿਮਰਨ - ਹੁਣ ਮੈਂ ਜਲਦੀ-ਜਲਦੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣੀ ਇੱਕ।

ਮੈਂ - ਜਿੰਨੀਆਂ ਮਰਜ਼ੀ ਕਿਤਾਬਾ ਲਿੱਖ ਭਾਵੇਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਚਲੋ, ਨਵਾਂ ਸੁਣਾਉ ਕੁਝ।

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਨਵਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਕੋਈ ਨੀ ਮੈ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਣ ਲੂ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਣਾ ਮੈਂ। ਤੂੰ ਪੜ ਆਪਣਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਪਤਾ ਨੀ ਕੀ ਖਾ ਕੇ ਆਏ ਜੇ ਐਨਾ ਗੁੱਸਾ ਆਈ ਜਾਂਦਾ।

ਮੈਂ - ਮੈਨੂੰ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਆ। ਅਗਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਦੇਖ ਲਿਆ ਤਾਂ ਪੰਗਾ ਖੜਾ ਹੋ ਜੂ ਨਵਾਂ।

ਸਿਮਰਨ - ਅੱਛਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੰਗੇ ਪੈਂਦੇ ਆ। ਤੇ ਆਪਦੀ ਮਸੂਕ ਨੂੰ ਲਿਆਇਆ ਨੀ ਪੰਗੇ ਪੈਂਦੇ।

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਮੈਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਤੂੰ ਨਾ ਕਰ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮੀਂਹ ਚਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦੂ।

ਸਿਮਰਨ - ਅੱਛਾ, ਕਰੂ ਮੈਂ ਤਾਂ ਗੱਲ। ਕੱਢ ਕੇ ਦਿਖਾਉ ਬਾਹਰ ਭਲਾ। ਮੈਂ ਵੀ ਦੇਖਦੀ ਆ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤੁਸੀਂ।

ਮੈਂ ਚਾਹ ਉਸਦੇ ਹੱਥੋਂ ਫੜੀ ਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਬਾਹਰ ਲੈ ਆਇਆ। ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਨੇਰਾ ਵੀ ਸੀ। ਬਸ ਪਾਰਕ ਵਾਲੇ ਬਲਬ ਜਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੀਂਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਫੜ ਹੇਠਾਂ ਲੈ ਆਇਆ ਤੇ ਮੀਂਹ 'ਚ' ਖੜੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਲੀੜੇ ਭਿੱਜ ਗਏ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵੀ।

ਮੈਂ - ਦੇਖ ਲਿਆ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਏ?

ਸਿਮਰਨ - ਪ੍ਰੀਤ..

ਮੈਂ - ਹਾਂ.. ਦੱਸ।

ਉਸਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਨੂੰ ਫੜਿਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਬਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਬਾਂ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲਿਆ। ਤੇ ਕਰੀਬ ਇੱਕ-ਡੇਫ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਛੱਡਿਆ। ਮੀਂਹ ਬਹੁਤ ਤੇਜ਼ ਸੀ। ਉਸਦਾ ਭਿੱਜੇ ਸਰੀਰ ਕਾਰਨ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਲੀੜੇ ਚਿਪਕ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਉਸਦੇ ਤਨ ਦੀ ਬਨਾਵਟ ਸਾਫ਼ ਝਲਕ ਰਹੀ ਸੀ। ਵਾਲ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਬਿਜਲੀ ਲਿਸ਼ਕੀ। ਪਰ ਉਹ ਡਰੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਰੋਸ ਵੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਸ ਮੇਰੀ ਸਮਝ 'ਚ' ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਰਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਹੋ ਕੀ ਗਿਆ। ਕੀ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਨਾ ਆਇਆ। ਬਸ ਮੈਂ ਖੜਾ ਸੀ। ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਹੋਰ ਬੀਤ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਤੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ। ਉਸਨੂੰ ਪਲੰਘ ਤੇ ਜਾ ਪਟਕਿਆ। ਬੁਹਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਪਿਆਸੇ ਵਾਂਗ ਝਪਟ ਪਿਆ। ਲਬਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮਿਲਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਮਿਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ..

ਮੈਂ - ਸਿਮਰਨ ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ।

ਸਿਮਰਨ - ਪਰ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਆਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਮੈਂ - ਪਤਾ ਮੈਨੂੰ, ਪਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

ਮੈਂ ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਹ ਵੀ ਖੜ ਗਈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਭਰਨ ਲੱਗੀ ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਫਿਰ ਬੋਲੀ..

ਸਿਮਰਨ - ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਆਪਦੀ ਬਣ ਕੇ ਰਹੂੰ। ਮੈਨੂੰ ਅਪਣਾ ਲਉ।

ਮੈਂ - ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।

ਸਿਮਰਨ - ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਵਿਆਹੀ ਏ। ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਆਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਮੈਂ - ਵਿਆਹ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਮੇਰੀ ਏ।

ਸਿਮਰਨ - ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਆਪ ਨੂੰ..

ਇਹ ਕਹਿ ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਗਲ ਲਾਉਣ ਦਾ ਜਤਨ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਛਾਂਹ ਕਰ ਆਪਣੇ ਹੋਸਟਲ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤਰਲੇ ਪਾਏ ਪਰ ਮੈਂ ਇੱਕ ਨਾ ਸੁਣੀ ਤੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਛੱਤੜੀ ਫੜਾ, ਬਾਰੋਂ ਫੜ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਤੇ ਬੁਰਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਬੜੇ ਚਿਰ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਖੜੀ ਰਹੀ। ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਲੈ ਅਵਾਜ਼ ਮਾਰਦੀ ਰਹੀ। ਪਰ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਨਾ ਖੇਲਿਆ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਨੀਂਦ ਨਾ ਆਈ। ਮੈਨੂੰ ਨੀ ਲੱਗਦਾ ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਰਾਤ ਸੁੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਆਏ। ਸਵੇਰ ਚੜ ਗਈ। ਮੈਂ ਨਹਾ ਧੋ ਬਾਹਰ ਕਾਲਜ ਜਾਣ ਨੂੰ ਨਿਕਲਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਦਿਸ ਪਈ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਫਿਰ ਉਸ ਵੱਲ ਗਿਆ। ਉਹ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਦੀ ਰਹੀ ਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ। ਅੱਜ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਖੂਬਸੂਰਤ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦਾ ਸਾਵਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਅੱਜ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤਾ ਨਾ ਸੋਚਿਆ ਤੇ ਕਾਲਜ ਚੱਲ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮਿਲਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਮਿਲਣ ਲਈ ਮੰਨ ਗਈ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਨਿਕਲ ਗਿਆ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਮਿਲਣਾ ਤੈਅ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਈ। ਅੱਜ ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪੈ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਤੋਂ ਸੋਹਣਾ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਪਦਾ। ਅੱਜ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂ ਉਹ ਆਮ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣੀ ਸੌਗਾਤ ਹੈ ਜੋ ਰੱਬ ਨੇ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਪਰ ਉਹੀ ਗੱਲ। ਸੋਚ, ਵਕਤ ਤੇ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਭ ਬਦਲ ਦੇਂਦੇ ਨੇ। ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਉਂਝ ਹੀ ਮਿਲੀ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛਿਆ ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ। ਫਿਰ ਸਾਵਣ ਬੋਲੀ..

ਸਾਵਣ - ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਗੱਲ ਅੱਜ ਖਾਮੋਸ਼ ਲੱਗ ਰਹੇ ਹੋ।

ਮੈਂ - ਦਰਅਸਲ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜਰੂਰੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂ।

ਸਾਵਣ - ਕੀ ਗੱਲ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ?

ਮੈਂ - ਹੈ ਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ।

ਸਾਵਣ - ਗੱਲ ਕੀ ਆ?

ਮੈਂ - ਓਹੀ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਕਿੱਦਾਂ ਕਰਾਂ।

ਸਾਵਣ - ਕੋਈ ਕੁੜੀ ਪਸੰਦ ਹੈ?

ਮੈਂ - ਹਾਂ ਵੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ, ਹਾਂ ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਜਰੂਰ ਕਰਦੀ ਏ।

ਸਾਵਣ - ਫਿਰ ਤੰਗੀ ਕੀ ਆ?

ਮੈਂ - ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ।

ਸਾਵਣ - ਹਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਸਮਝਦੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਵਿਆਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕਰਦੇ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਵਧੀਆ ਮੇੜ ਹੈ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦਾ।

ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਹੱਥ ਫੜਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ...

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਬਸ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਯਾਰ।

ਉਸਨੇ ਬੜੇ ਹੀ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਹੱਥ ਸੰਭਾਲਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ..

ਸਾਵਣ - ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਪ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹਾਂ। ਪਰ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਆਪਾ ਏਦਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਤਦੇ ਤਾਂ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸ ਬਾਰੇ। ਮੈਨੂੰ ਵਧੀਆ ਲੱਗਾ ਆਪ ਨੇ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ। ਚੱਲ ਦੱਸੋ। ਸੱਚ ਦੱਸਣਾ.. ਆਪ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰ ਹੈ ਨਾ ਉਸ ਨਾਲ।

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਸਾਵਣ - ਪਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੀਤ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ। ਆਪ ਆਪਣੀ ਨਵੀਂ ਜਿੰਦਗੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਆਪ ਲਈ। ਕੁੜੀ ਵੈਸੇ ਸੋਹਣੀ ਏ?

ਮੈਂ - ਹਾਂ ਪਰ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਨੀ।

ਸਾਵਣ - ਚੱਲ ਕੋਈ ਨੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਨਾ, ਇਹੀ ਕਾਫੀ ਏ।

ਮੈਂ - ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?

ਸਾਵਣ - ਜਾਉ ਪ੍ਰੀਤ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇ ਜਾ ਕੇ, ਕਿਤੇ ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਜੇ।

ਮੈਂ - ਏਦਾਂ ਕਿੱਦਾਂ ਹੋਜ਼ੂ।

ਸਾਵਣ - ਹਾ ਹਾ ਹਾ ਹਾ... ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਤੁਸੀਂ ਉਸਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਨਾ ਆਪਾ ਦੇਸਤ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਮੈਂ - ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏਦਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਸਭ ਆਪੇ ਹੋ ਗਿਆ।

ਸਾਵਣ - ਕੋਈ ਗੱਲ ਨੀ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਗੁੱਸਾ ਨਹੀਂ ਆਪ ਤੇ। ਆਪ ਨਾਲ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲੰਘਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਯਾਦ ਰਹੂ।

ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਘੁੱਟ ਕੇ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਚਿਰ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਅਲਵਿਦਾ ਲਈ ਤੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ। ਉਸਨੇ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ ਤੇ ਮੈਂ ਹੋਸਟਲ। ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾ ਗਿਆ ਤੇ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲੱਗਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਆਈ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ। ਮੈਂ ਮੁਆਫੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ..

ਮੈਂ - ਮੈਂ ਸਿੱਧਾ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਨੀ। ਮੰਜੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਹਾਂ ਕਰ।

ਉਹ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਬੋਲੀ..

ਸਿਮਰਨ - ਹਾਂ। ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਆ।

ਮੈਂ - ਜਾ ਫਿਰ ਘਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਲੈ। ਮੈਂ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲੈ ਕੇ ਆਜ਼ੂ।

ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ। ਮੈਂ ਵੀ ਕਲਾਵੇਂ ਵਿੱਚ ਭਰਿਆ। ਆਸ-ਪਾਸ ਖੜੇ ਸਭ ਦੇਖਣ ਲੱਗੇ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲੱਗ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਗਈ ਤੇ ਰਾਤ ਬੀਤਣ ਪਿੱਛੋਂ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ। ਮੈਂ ਵੀ ਘਰ ਆ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਮਾਂ ਤੇ ਬਾਪੂ ਜੀ ਨਾਲ ਸਿਮਰਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਘਰਦਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਦੋ ਕੁ ਦਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਤੇ ਮਾਂ-ਬਾਪੂ ਸਿਮਰਨ ਘਰ ਚਲੇ ਗਏ ਰਿਸ਼ਤੇ ਲਈ। ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ। ਉਹਨਾਂ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਅਜੇ ਸਾਨੂੰ ਬੈਠਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀਹ ਕੁ ਮਿੰਟ ਹੋਏ ਸੀ ਕਿ ਹੋਰ ਪ੍ਰਹੁਣੇ ਆ ਗਏ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਬੱਚੀ ਚੁੱਕੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਾਵਣ। ਮੇਰੇ ਹੋਸ਼ ਹੀ ਉੱਡ ਗਏ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਝੁਕਾ ਲਈ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਦੇਖਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨਿਕਲ ਗਈ। ਇਹ ਕੀ ਭਾਣਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਰ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠਾ ਰਿਹਾ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਪਿੱਛੋਂ ਸਿਮਰਨ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਗਨ ਲਾਇਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਸਭ ਖੁਸ਼ ਸਨ। ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਵੱਲ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਦੇਖ ਰੈਰਾਨ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਦਿਸ ਰਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਭ ਘਰ ਦੇਖਣ ਲੱਗੇ। ਮੈਂ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ। ਉਹ ਮੰਨ ਗਈ। ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ।

ਮੈਂ ਦੇਨਾਂ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਪਾਰਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ..

ਮੈਂ - ਸਿਮਰਨ ਆਪਾ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਬੱਝਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇ।

ਸਾਵਣ - ਸਿਮਰਨ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਸਭ ਕੁਝ।

ਮੈਂ - ਕੀ ਮਤਲਬ?

ਸਾਵਣ - ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਪਤਾ, ਮੈਂ ਹੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਮਿਲਦੇ ਸੀ, ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ।

ਮੈਂ - ਇਸਨੂੰ ਕਿੱਦਾ ਪਤਾ?

ਸਾਵਣ - ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ। ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣੇ। ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਹੋਇਓ।

ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਾਵਣ ਨੇ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਕਾਲਜ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਸ਼ਾਇਰੀ ਸਿੱਖਣਾ ਬਸ ਬਹਾਨਾ ਸੀ। ਤਾਂ ਜੇ ਸਾਵਣ ਵੱਲੋਂ ਧਿਆਨ ਹੱਟ ਸਿਮਰਨ ਵੱਲ ਹੋਜੇ। ਉਹ ਸਭ ਹਰਕਤਾਂ ਸਿਮਰਨ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਸਾਵਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ। ਪਰ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੀਂਹ ਵਾਲੀ ਹਰਕਤ ਹੋਈ। ਦਰਅਸਲ ਸਾਵਣ ਦੇ ਘਰਵਾਲੇ ਦਾ ਸ਼ੱਕ ਦਿਨੋਂ-ਦਿਨ ਵੱਧ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਬਾਹਰ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ

ਪਿਆਨ ਸਾਵਣ ਤੋਂ ਬਦਲਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਇਹ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਦਾਂ ਸਾਵਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣਾ ਦੁਖਦਾਈ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਕੁਝ ਖਾਸ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਨਾਂ ਤੇ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਵੀ ਸੀ। ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਬਾਹਲਾ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਦਾ ਘਰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਭ ਕੀਤਾ। ਪਰ ਮੁੱਕਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਮੈਨੂੰ ਉਮਰ ਭਰ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਬਹੁਤਾ ਨਾ ਸੋਚਿਆ ਤੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਰੀਕ ਤੈਅ ਕੀਤੀ। ਸਾਡੀ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਬਾਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ। ਬਸ ਮੈਂ ਸਾਵਣ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਗਵਾਹ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਐੱਮ.ਏ ਪਿੱਛੋਂ ਮੈਂ ਕਾਲਜ ਹੀ ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਲੱਗ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਐੱਮ.ਏ ਖਤਮ ਹੋਣ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾ ਲਿਆ। ਸਾਵਣ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦਿੱਤੀ ਘੜੀ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਸਿਮਰਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਮੇਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਨਾ ਕਿ ਸਾਵਣ ਦਾ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਤੋਰ ਲਈ।

ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਸਾਵਣ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਗਲਤ ਸਨ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਕਸਦ ਕਹਾਣੀ ਪਾਤਰ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਾ ਟੁੱਟਣ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਤੇ ਹਲੀਮੀ ਨਾਲ ਸਾਵਣ ਵੱਲੋਂ ਮੇੜ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਵੱਲ ਮੇੜਨਾ। ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਔਖਾ ਹੈ ਸਿਮਰਨ ਲਈ ਕਿ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਹੋਣ ਤੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਨੇ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸਾਵਣ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲ ਪਰ ਵਿਆਹੀ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ। ਸਾਵਣ ਪ੍ਰੀਤ ਤੋਂ ਬੇ-ਵਫਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਤੇ ਰਹੀ ਗੱਲ ਉਸਦੇ ਘਰਵਾਲੇ ਤੋਂ ਹੋਣ ਦੀ। ਜਿਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਘਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਹਰ ਨੂੰ ਹੀ ਭੱਜਦੀ ਹੈ। ਘਰਵਾਲੇ ਦੀ ਬੱਦਸਲੂਕੀ ਕਾਰਨ ਹੀ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨਾਲ ਨੇੜਤਾ ਵਧੀ। ਕਹਾਣੀ ਪਾਤਰ ਪ੍ਰੀਤ ਸਹੀ ਵੀ ਸੀ ਤੇ ਗਲਤ ਵੀ। ਗਲਤ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸਾਵਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨਾਲ ਜਿਸਮਾਨੀ ਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਬਣਾਏ। ਤੇ ਸਹੀ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੀ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲੇ, ਬਟੋਰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਹਰਜ਼ਾਨਾ ਕੁਝ ਵੀ ਭਰਨਾ ਪਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਕਹਾਣੀ ਪਾਤਰ ਪ੍ਰੀਤ, ਸਾਵਣ ਤੇ ਸਿਮਰਨ 'ਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੇ-ਵਫਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸਭ ਆਪੋ-ਆਪਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਸਹੀ ਸਨ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਜਿਕਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਵਕਤ, ਹਾਲਾਤ ਤੇ ਸੋਚ ਉੱਪਰ। ਅਕਸਰ ਬੰਦੇ ਕੋਲੋਂ ਬਹੁਤ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨੇ। ਪਰ ਸਹੀ ਵਕਤ ਜਾਂ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਲੈਣਾ ਵਧੀਆ ਹੁੰਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਗ਼ਲਤੀਆਂ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਭੋਗਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਨੇ। ਪਿਆਰ ਗ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਨਾ ਹੀ ਇਨਸਾਨ ਗ਼ਲਤ ਹੁੰਦੇ ਨੇ। ਬਸ ਉਹ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬੰਧਨਾ 'ਚ' ਬੱਝ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਲ ਕਰਨੇ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਹਰ ਇਨਸਾਨ ਤੇ ਇਕ ਵਾਰ ਜਰੂਰ ਬਣਦੇ ਨੇ। ਫਰਕ ਇਹੀ ਕਿ ਕੋਈ ਜੱਗ ਜਾਹਿਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਰੱਬ ਜਾਹਿਰ। ਧੰਨਵਾਦ।

ਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਭੈਣੀ

9779324826

(ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਪੜਨ ਲਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਹਾਣੀਆਂ
ਪੜਨ ਲਈ ਆਪ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਜਾਂ ਵੱਟਸਐੱਪ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ।)

Instagram

Preet.bhaini

Preet_di_shayari

ਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਭੈਣੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਲਿਖਤਾਂ ਪੜਨ ਲਈ ਪੰਜਾਬੀ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਲਿੰਕ
www.punjabilibrary.com/authors/preet-singh-bhaini/